

G CONSELLERIA
O EDUCACIÓ
I I UNIVERSITAT
B DIRECCIÓ GENERAL
/ PERSONAL DOCENT

Oposicions 2019
Cos: SECUNDÀRIA
Especialitat: GEOGRAFIA I HISTÒRIA

PRIMERA PROVA – PART B

OPCIÓ A

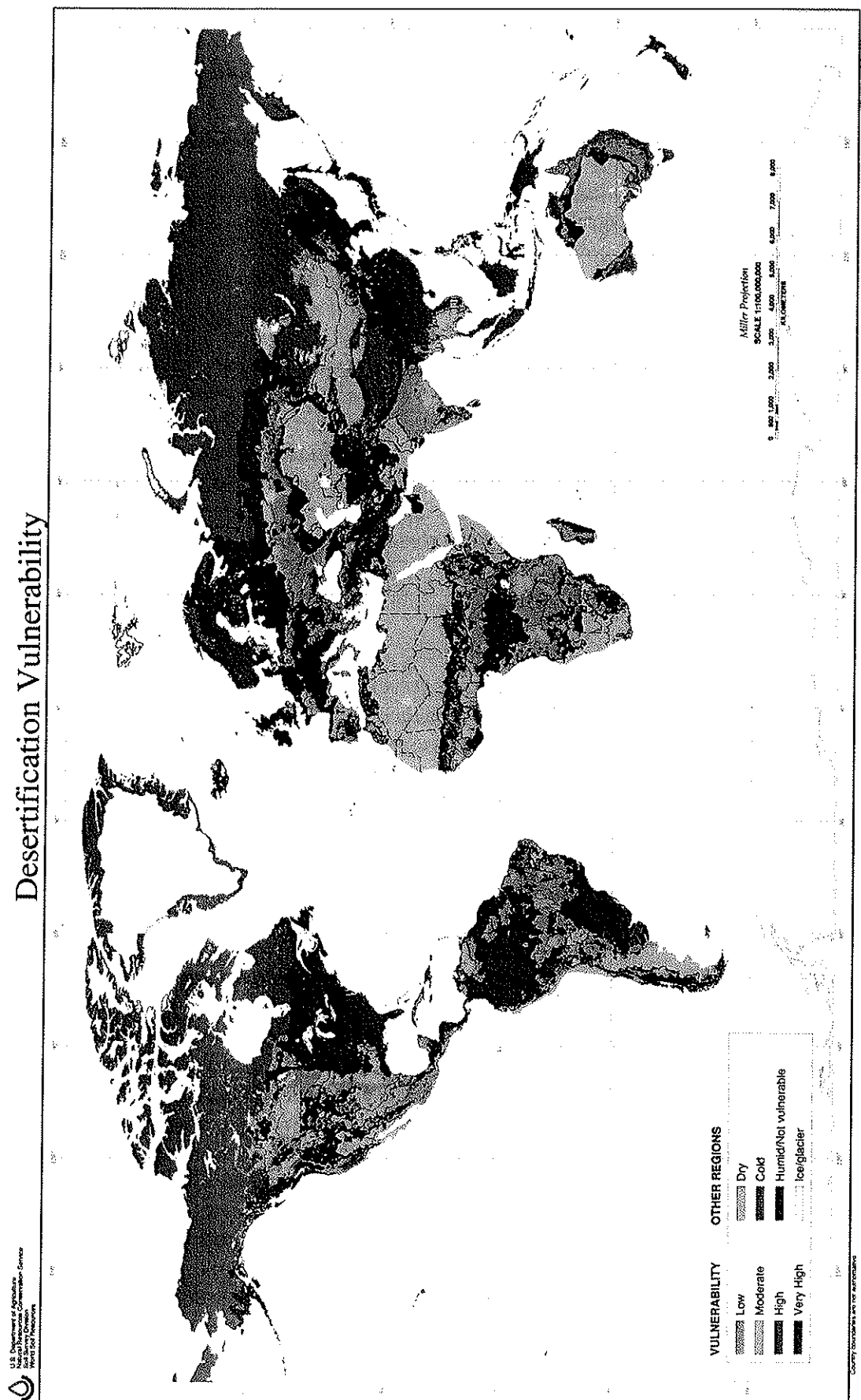
L'aspirant ha de triar una de les dues opcions proposades pel tribunal

NO GIREU aquesta pàgina fins que el tribunal ho autoritzi

Analitzi i comentis la següent obra pictòrica

Fent servir el següent mapa indiqui les causes i les conseqüències de la desertificació i la dificultat per al·lenir el procés.

A partir de la lectura del següent text i fent-lo servir redacti un comentari que inclogui, com a mínim, els següents punts:

- Contextualització els dos models que presenta l'autora.
- Esment amb detall de les virtuts de Ferran II per esdevenir el prototipus de príncep renaixentista.
- Prenent com a referència el text, evolució del model autoritari de la monarquia hispànica

En primer lloc, Itàlia, seu del seu naixement i brillant desenvolupament destaca, precisament, per la seva precària situació política, fragmentada en múltiples estats i sota sobirania foranes: el nord teòricament integrat a l'imperi germànic per relacions vassallàtiques feudals (llevat de les repúbliques de Venècia, Florència i Gènova); el centre sota el domini temporal de l'Església de Roma; al sud el regne de Nàpols, sota el domini de la Corona d'Aragó. [...]

En segon lloc, l'Europa occidental, que, a diferència d'Itàlia, tendeix a configurar les fronteres estatals modernes: França, alliberada de la sobirania anglesa i havent incorporat la Provença el 1482; Espanya, amb la unió de les dues grans corones sota els mateixos reis, els Reis Catòlics, i amb la incorporació a la corona de Castella dels regnes de Granada i de Navarra; Anglaterra, afermada després de la guerra de les dues Roses, retirada a la seva situació insular. És veritat que l'Imperi Germànic manté, per la seva banda, la seva estructura laxa per damunt d'una constel·lació d'estats i principats. Però una família, la dels Habsburg de Viena, que deté la corona imperial, ha format un territori propi al voltant dels ducats d'Àustria i d'Estíria. I dominarà aviat les corones hispàniques i els Països Baixos.

[...]

Finalment, cal no oblidar una altra arma política al servei de les monarquies europees, aquesta en el camp utòpic de l'imaginari. Es tracta de la nombrosa literatura político-profètica. Totes les monarquies se'n serviren per tal de legitimar i prestigiar la pròpia política expansionista. Aquests textos, destinats sobretot a l'opinió pública, mantenien viva l'expectativa de la imminència de la fi del món: abans que aquesta es produís, havia d'aparèixer un monarca universal que, amb l'ajuda d'un papa sant (el bon pastor), venceria el mal personificat en l'Anticrist i inauguraria un període de mil anys de pau i d'abundància, en el qual regnaria una sola religió, la catòlica. L'interès raïa en la identificació del monarca universal amb un monarca concret per l'aurèola messiànica que això li comportava. [...]

Al darrer terç del segle XV diversos sobirans aspiraren a aquesta candidatura: l'emperador, el rei de França, i el rei d'Aragó i de Castella. Tots ells tenien al seu darrera una tradició profètica forta. Ferran el Catòlic sabé jugar bé les seves cartes i la seva política pogué ser considerada fàcilment com un acompliment profètic: pacificació de Castella i de Catalunya després de les respectives guerres civils; implantació d'una sola fe gràcies a l'expulsió dels jueus i l'aniquilació del regne musulmà de Granada; lluita contra els musulmans a l'Àfrica. A la seva mort, sense haver acabat el programa anunciat, Carles V heretà la candidatura i aquesta passaria als reis successius. Amb armes reals i utòpiques, el fet és que Ferran II aconseguí superar, amb habilitat, és a dir, amb virtut, segons la terminologia de l'època, el seu destí de fill segon amb poques esperances de regnar, fins a esdevenir un dels reis més importants del moment. Per això fou vist per Maquiavel com un model de príncep renaixentista.

Duran, Eulàlia 1995. *Renaixement: l'inici de les nacionalitats* a "Els ideals de la Mediterrània dins la cultura europea". Pàg. 245 i 249-251.

G CONSELLERIA
O EDUCACIÓ
I I UNIVERSITAT
B DIRECCIÓ GENERAL
/ PERSONAL DOCENT

Oposicions 2019
Cos: SECUNDÀRIA
Especialitat: GEOGRAFIA I HISTÒRIA

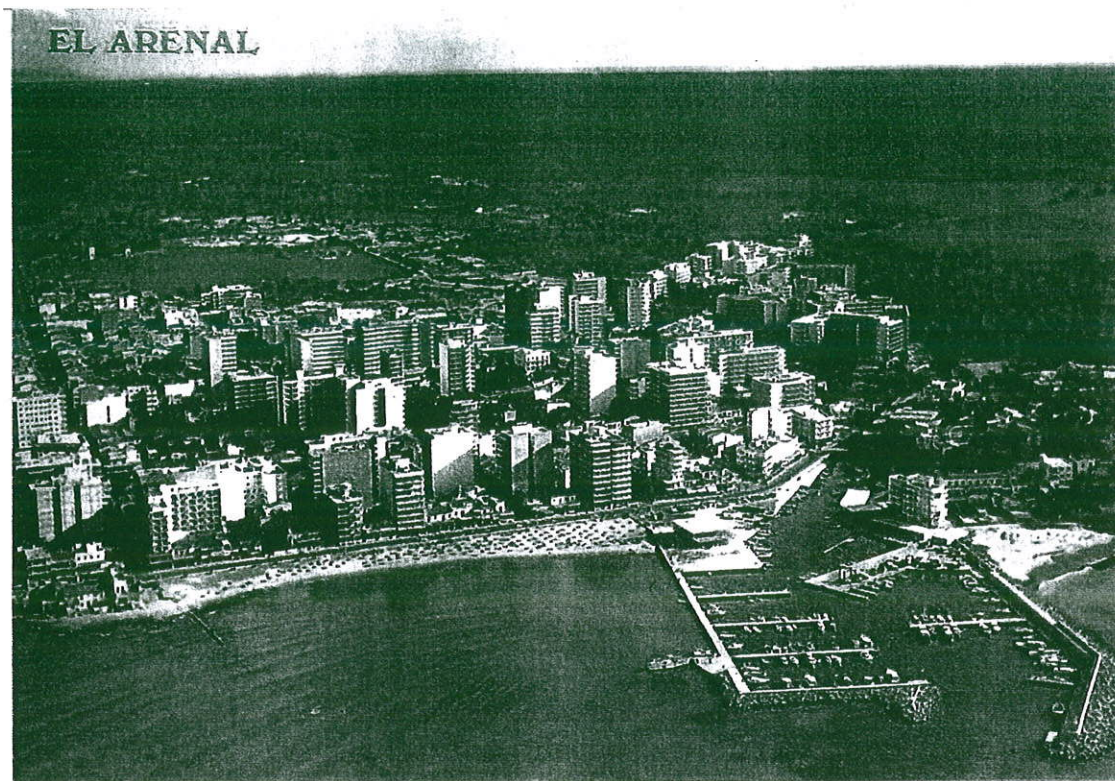
PRIMERA PROVA – PART B

OPCIÓ B

L'aspirant ha de triar una de les dues opcions proposades pel tribunal

NO GIREU aquesta pàgina fins que el tribunal ho autoritzi

Analitzi i compari les dues imatges aèries amb referències a la dinàmica del litoral i a les activitats humanes.

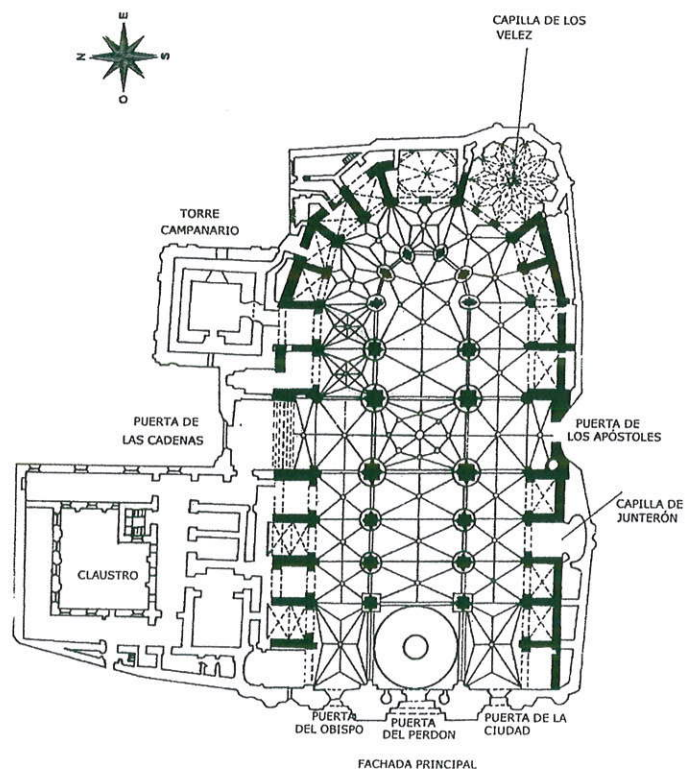
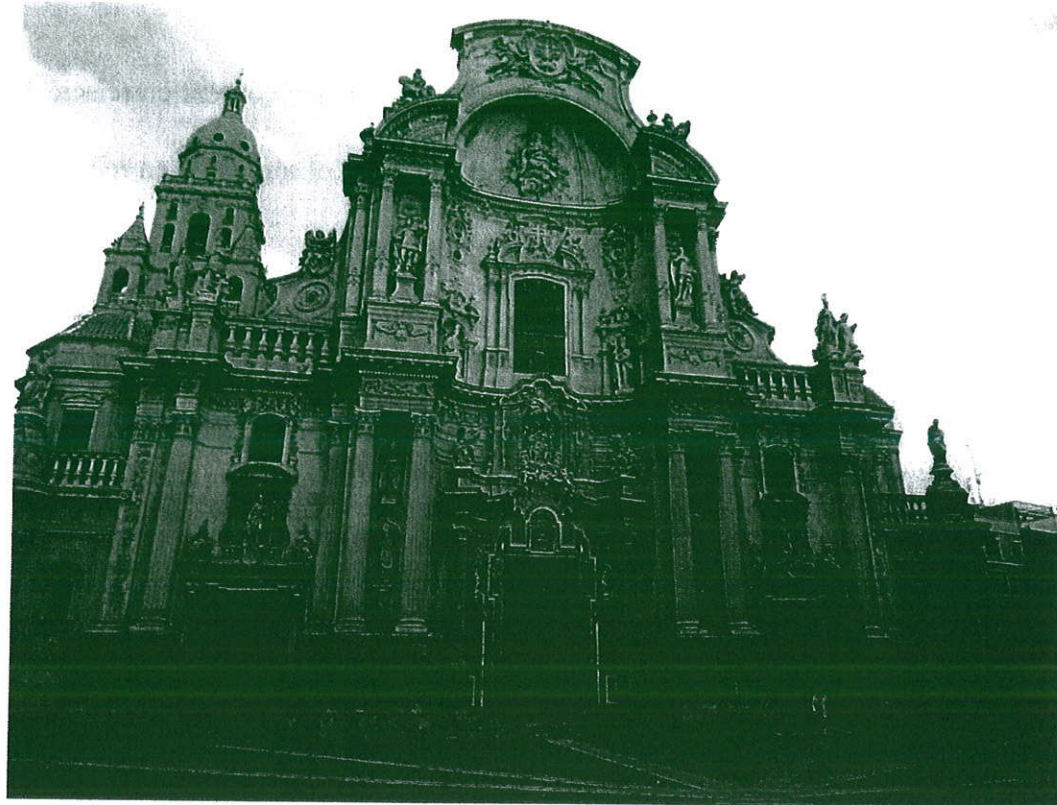

Edicions Bohigas 1980. Club Nàutic fundat el 1952. Aquest port és del 1969.

Imatges ©2019. Google. Dades del mapa Institut Geogràfic Nacional. Ampliació 1981.

Analitzi i comentis la planta i l'alçat d'aquesta obra arquitectònica

A partir de la lectura del següent text i fent-lo servir redacti un comentari que inclogui, com a mínim, els següents punts:

- El procés de descolonització de la segona meitat del segle XX i el seu context en relació a les conseqüències de la Segona Guerra Mundial.
- La influència del pensament polític i econòmic del segle XIX i el del segle XX en relació a l'Imperialisme i el procés de descolonització.
- Emmarqui el text en relació al debat de la historiografia del segle XX.

A pesar de todo, el movimiento general hacia la independencia y la descolonización, en especial a partir de 1945, estuvo asociado de modo indiscutible con el antiimperialismo socialista/comunista, lo cual es quizá la razón de que tantos estados descolonizados y con la independencia recién adquirida, y no únicamente aquellos en que los socialistas y comunistas habían desempeñado un papel importante en las luchas por la liberación, se declararan «socialistas» en algún sentido. La liberación nacional se había convertido en una consigna de la izquierda. Paradójicamente, los nuevos movimientos étnicos y separatistas de la Europa occidental llegaron a adoptar la fraseología social-revolucionaria y marxista-leninista que tan mal encaja en sus orígenes ideológicos en la ultraderecha de antes de 1914, y el historial pro fascista e incluso, durante la guerra, colaboracionista de algunos de sus militantes de más edad. Qué jóvenes intelectuales de la izquierda radical se apresurasen a ingresar en tales movimientos cuando 1968 no produjo el milenio esperado dio más ímpetu a esta transformación de la retórica nacionalista, mediante la cual pueblos ancestrales a los que se impedía ejercer su derecho natural a la autodeterminación fueron reclasificados como «colonias» que también se liberaban a sí mismas de la explotación imperialista.

Cabe argüir que desde el decenio de 1930 hasta el de 1970 el discurso dominante de la emancipación nacional se hizo eco de las teorías de la izquierda, y, en particular, de lo que ocurría en el marxismo del Komintern.

Que el idioma alternativo de la aspiración nacional se hubiera desacreditado tanto a causa de su asociación con el fascismo, hasta el punto de quedar virtualmente excluido del uso público durante una generación, meramente hacía que esta hegemonía del discurso izquierdista fuese más obvia. Hitler y la descolonización parecían haber restaurado la alianza del nacionalismo con la izquierda que tan natural parecía antes de 1948. Hasta el decenio de 1970 no volvieron a aparecer legitimaciones alternativas para el nacionalismo. En Occidente, las principales agitaciones nacionalistas del período, que iban dirigidas fundamentalmente contra regímenes comunistas, volvieron a adoptar formas más sencillas y más viscerales de afirmación nacional, incluso cuando, de hecho, no rechazaban ninguna ideología que emanase de partidos comunistas gobernantes. En el «Tercer Mundo» el auge del integrismo religioso, sobre todo bajo varias formas islámicas, pero también en otras variantes religiosas (por ejemplo, el budismo entre los ultras cingaleses de Sri Lanka), proporcionó los cimientos tanto para un nacionalismo revolucionario como para la represión nacional. Vista en retrospectiva, la hegemonía ideológica de la izquierda desde el decenio de 1930 puede aparecer como un interín o incluso una ilusión.

Hobsbawm, E.J. Naciones y nacionalismo desde 1870, Ed. Crítica, Barcelona, 1991